

[Niels Helveg Petersen]

det vil være nødvendigt for boligudvalget nøje at vurdere virkningen af denne ændring.

Hvad angår forslaget til lov om boligbyggeri, er det afgørende, at man fastholder rentesikringsordningen. Man foreslår nu en ændret aftrapningsordning, et ændret aftrapningsloft. I stedet for at sætte et fast kronebeløb som den maksimale forøgelse ved aftrapningen, siger man nu, at rentebeløbene ikke kan stige med mere end $\frac{1}{4}$ af prisstigningerne. Sigtet er klart: huslejen skal stige i takt med prisudviklingen.

Principielt er jeg ikke tilfreds med denne ordning. Rentesikringsordningen blev til under vilkår, som i dag ikke er gældende. Rentesikringsordningen er det uhyre vanskeligt at få til at fungere med den rentehøjde, som vi faktisk har. Derfor havde det været ønskeligt, om regeringen havde taget konsekvensen af det – det var i hvert fald den socialdemokratiske del af regeringen tidligere indstillet på – havde brudt overtvært med rentesikringsprincippet og var gået ind på indeksfinansieringsprincippet.

Jeg vil gerne påpege, at selv om man altså afviser at gøre dette i denne omgang, så bevæger regeringspartierne sig jo alligevel et langt stykke ind i selve denne tankegang, idet man indfører en ordning, hvorefter huslejudviklingen skal stå i forhold til prisudviklingen.

Jeg vil gerne påpege over for især venstres ordfører, hr. Johan Philipsen, som er erklæret modstander af indeksordningen, at det, man gør her, i virkeligheden er at indføre indeksordningens princip i huslejudviklingen, nemlig at ydelserne bevæger sig i takt med prisudviklingen. Det må ikke hedde sig, og jeg er sikker på, at hr. Johan Philipsen ville være ked af, at man kaldte det en indeksordning, men det er jo i hvert fald delvis realiteten. Til gengæld opnår man ikke fordelene ved indeksfinansieringen, nemlig den helt åbenbart lavere begyndelsesleje.

Man er kommet til at tage et skridt, som altså uvægerlig går i retning af det, som er indbygget i indeksordningen, men det må ikke hedde sig, og det må ikke siges, og jeg er sikker på, at hr. Johan Philipsen fortsat vil opretholde sin modstand mod indeksordningen.

Men jeg har gerne villet påpege over for venstres ordfører, hvad det er, han faktisk har bevæget sig ind i. Så vil det også væ-

re muligt, når nu dette knæsættes, ved senere lejlighed at tage skridtet fuldt ud, nu da begyndelsen i realiteten er gjort.

Bidraget til landsbyggefonden foreslås nu ændret på den måde, at det skal gå til byfornyelse og sanering og ikke til nyt boligbyggeri. Principielt er jeg ikke særlig begejstret for denne ændring. Lad mig slå fast, at økonomisk set er der for lejerne ingen ændring. Der er en optisk ændring. Det ser måske lidt pænere ud, at bidragene fra den ældre boligmasse går til modernisering og byfornyelse eller sanering.

Den økonomiske realitet er uændret, og ved at ændre på selve optikken forsvinder sådan set et vigtigt solidaritetsprincip imellem ældre og nyere afdelinger. Jeg er ikke voldsomt begejstret for det, og jeg må i hvert fald advare imod en alt for stærk sammenkædning af de bidrag, der ydes fra de ældre afdelinger, og den ældre afdelings egne moderniseringsudgifter. Det ville ikke være fornuftigt.

Med hensyn til de øvrige lovforslag kan jeg sige, at boligsikringsændringerne ser fornuftige ud, og det samme gælder de ændringer, der sker for ejerlejligheds- og andelsboliglovgivningen.

Hvad angår loven om midlertidig støtte, L 138, rejser der sig nogle problemer. Man foreslår en driftssikring, der skal strække sig over 20 år eller deromkring. Det er ikke nogen elegant løsning, man her har fundet. Det havde været langt at foretrække at få en egentlig finansiel sanering af de pågældende selskaber nu og så blive fri for en driftssikringsordning i en meget lang årrække. Vi kommer altså her til at køre med et lille lapperi for en lille del af det samlede byggeri og gøre det i mange, mange år, og det er ikke en elegant løsning.

Jeg forstår godt begrundelsen. Jeg er klar over, at hvis man skulle foretage en finansiel sanering nu, vil det helt øjeblikkeligt optræde med større beløb statsfinansielt; der ville blive nogle øjeblikkelige finansieringsproblemer. Men det er et spørgsmål, om det er værd at undgå det, for det er kun optiske problemer og ikke reelle problemer. Meningen med denne driftssikringsordning er jo, at det offentlige i en lang årrække påtager sig forpligtelser. Jeg synes, det er en mangel i forslaget, at man her får et lapperi, som bliver af meget lang varighed.